

IVA A VÍLA PENIAŽKA

V malej dedinke pod lesom žilo dievčatko menom Iva. Malo desať rokov a bývalo so svojimi rodičmi v útulnom farebnom domčeku. Každý týždeň dostávalo od rodičov vreckové - päť eur, ktoré mohlo minúť na čokoľvek, čo sa mu páčilo.

Lenže Iva mala jeden problém. Jej vreckové sa vždy stratilo skôr, než prišiel koniec týždňa. V pondelok si kúpila náramok priateľstva, v utorok lízanky pre seba aj kamarátky a v stredu už nemala ani jediné euro.

„Ako to, že tvoje vreckové zmizne tak rýchlo?“ pýtali sa jej rodičia.

„Mala by si si to lepšie naplánovať, aby ti peniaze vydržali celý týždeň.“

Jedného večera, keď si Iva kreslila vo svojom zápisníku, dostala nápad. Nakreslila malú roztomilú vílu s dúhovými vlasmi a peňaženkou v ruke. Nazvala ju víla Peniažka. Iva si predstavovala, že by jej takáto víla mohla pomôcť s jej problémom.

„Ahoj, ja som víla Peniažka,“ napísala Iva vedľa obrázka, „a pomôžem ti naučiť sa, ako rozumne hospodáriť s peniazmi.“

Pri pohľade na svoj výtvor sa Iva usmiala. Predstavila si, že jej víla Peniažka odpovedá: „Všimla som si, že máš problém s míňaním svojho vreckového.“

Iva sa do tejto hry tak pohrúžila, že ani sama nezbadala, kedy sa začala rozprávať so svojou neviditeľnou poradkyňou, ako keby bola skutočná.

„Ako by si mi mohla pomôcť?“ zašepkala Iva svojmu obrázku. „Pomôžem ti naučiť sa pracovať s rozpočtom,“ predstavila si Iva odpoveď svojej imaginárnej víly.

„S čím?“ spýtala sa sama seba Iva zmätene.

„S rozpočtom. To je plán, ako rozumne používať peniaze,“ odpovedala si v duchu hlasom víly Peniažky. „Vezmi si nový zošit a ceruzku.“

Iva si zobrala prázdny zošit zo školskej tašky a nakreslila naň vílu Peniažku. „Toto bude tvoj rozpočtový denník,“ predstavila si, ako by jej povedala víla.

„Najprv si zapíšeme, koľko peňazí dostávaš každý týždeň.“ Iva sa zamyslela. „No, päť eur od rodičov... a niekedy mi babka dá dve eurá, keď jej pomôžem popolievať záhradku.“

Predstavila si, ako by víla Peniažka prikývla a zapísala čísla do zošita. „Toto sú tvoje príjmy - peniaze, ktoré dostávaš.“

Teraz potrebujeme zapísať tvoje výdavky - veci, na ktoré míňaš peniaze.“ Iva začala vyratúvať: „Náramky priateľstva, sponky do vlasov, sladkosti, nálepky so zvieratkami, nové oblečenie pre postavičky v počítačovej hre...”

Iľva starostlivo zapisovala všetko do svojho denníka.

„A teraz príde to najdôležitejšie," povedala si hlasom víly Peniažky, keď skončila. „Musíš sa rozhodnúť, koľko peňazí chceš minúť na každú vec tak, aby ti to vystačilo na celý týždeň."

Vytvorila si jednoduchý plán: 1 euro na sladkosti, 1 euro na ozdoby do vlasov, 1 euro na drobnosti ako nálepky, 1 euro na darčeky pre kamarátky, 1 euro na sporenie.

„Sporenie?" opýtala sa sama seba Iľva. „Načo je to dobré?"

„Sporenie ti pomôže, keď si budeš chcieť kúpiť niečo väčšie," predstavila si Iľva odpoveď svojej imaginárnej poradkyne.

„Napríklad tie krásne fialové kolieskové korčule, o ktorých stále rozprávaš. Koľko stoja?"

„Dvadsaťštyri eur," odpovedala Iľva smutne. „Nikdy na ne nebudem mať dosť."

Ale jej tajná víla nesúhlasila: „Ale budeš! Ak budeš sporiť jedno euro týždenne, za dvadsaťštyri týždňov si korčule môžeš kúpiť. A ak by si odložila dve eurá týždenne, bolo by to len dvanásť týždňov."

Iľva sa zamyslela. „To znamená... asi pol roka, ak budem šetriť jedno euro týždenne?"

Presne tak," prikývla v Iľviných predstavách víla Peniažka. „Nie-kedy musíme na veci, ktoré naozaj chceme, počkať a šetriť. Ale keď si tie korčule kúpiš za vlastné nasporené peniaze, budeš na seba naozaj hrdá."

„Iva sa rozhodla dodržiavať svoj rozpočet. Celý týždeň si značila do zošita, čo si kúpila a koľko jej zostáva.

Nebolo to vždy ľahké. Keď v stredu videla krásne sponky do vlasov, ktoré stáli dve eurá, musela sa rozhodnúť - buď si kúpi sponky a nebude mať na darček pre kamarátku, alebo počká so sponkami na ďalší týždeň.

Po mesiaci mala Iva v sporiacej pokladničke už štyri eurá. Cítila sa pyšná na to, ako sa jej darí dodržiavať rozpočet. Každý večer pred spaním si do zošita s namaľovanou vílou zapisovala, čo si kúpila a koľko jej zostáva.

Jedného dňa stretla v obchode svoju kamarátku Zuzku, ktorá práve míňala posledné euro zo svojho vreckového.

„Prečo nemíňaš všetky svoje peniaze hneď?“ pýtala sa jej Zuzka. „Ved' v nedeľu aj tak dostaneš nové.“

Iva sa usmiala a ukázala jej svoj rozpočtový zošit s nakreslenou vílou Peniažkou. „Šetrím si na fialové kolieskové korčule. A vieš čo? Už mám skoro štvrtinu!“

Zuzka sa najprv smiala, ale potom sa zamyslela. „Hm, aj ja by som si chcela kúpiť nové šaty na narodeninový večierok, ale nikdy nemám dosť peňazí...“

„Môžem ti ukázať, ako na to,“ ponúkla sa Iva a vysvetlila Zuzke všetko, čo sa naučila od svojej poradkyne Peniažky.

Iva bola taká nadšená z toho, ako sa jej darí sporiť, že požiadala rodičov, či by jej nemohli dať nejaké domáce

práce navyše, za ktoré by dostávala ďalšie peniaze.

Rodičia súhlasili - Iva pomohla umývať auto a pomáhať so zalievaním záhrady, čím si zarobila ďalšie dve eurá týždenne. Všetky tieto peniaze išli rovno do jej sporiacej pokladničky.

Po štyroch mesiacoch mala Iva konečne našetroných dostatok eur na svoje vysnívané fialové kolieskové korčule. Keď si ich skúšala v obchode, žiarili jej oči šťastím.

Večer, keď si sadla k svojmu zošitu s nakreslenou vílou Peniažkou, predstavila si, že by jej víla povedala: „Som na teba hrdá. Naučila si sa niečo veľmi dôležité - ako spravovať svoje peniaze pomocou rozpočtu.“

„A nielen to," povedala si Iva hrdo. „Naučila som to aj Zuzku a teraz si šetrí na nové šaty.“

Od toho dňa sa Iva vždy tešila na nedeľu, keď dostávala vreckové. Už to neboli len peniaze, ktoré rýchlo zmizli - bol to začiatok nového týždňa s rozpočtom, ktorý jej pomáhal splniť si svoje sny.

A hoci víla Peniažka existovala len v jej predstavách a na papieri, rady, ktoré si od nej „vypočula“, jej zostali na celý život.